

POKKERS FARFAR

Af samme forfatter

Børne- og ungdomsbøger:

Den Grønne Krystal, 2005

Spiralportens Vogter, 2006

Shozin Sølvhår 1-4, 2006

Elverfyrstens Søn, 2006

Dværgene fra Terra 1-4, 2007

Uhyret fra Cachi, 2007

Kvarklogens Broder, 2007

Sandrosen, 2007

Slavetøsen, 2008

Regnbuefolket 1-4, 2008

Shinobi 1-6, 2009

Fru Hachs Broche, 2009

Ånderne fra tidernes begyndelse, 2010

Djævel på dåse 1-3, 2010

Voksenromaner:

Flagermuseliljen, 2009

Afkørsel 12 mod Caribien, 2009

LISE BIDSTRUP

POKKERS FARFAR

- Djævel på dåse 1

Facet

**POKKERS FARFAR
DJÆVEL PÅ DÅSE 1**

Af Lise Bidstrup

© Forlaget Facet 2010

Omslag og illustrationer: Rasmus Jensen

Omslagslayout: Facet

Grafisk tilrettelæggelse: Facet

Printed in Livonia by Livonia Print 2010

ISBN-13: 978-87-92366-38-2

1. udgave, 1. oplag, 2010

LIX-tal: 30

Forlaget Facet

Vandværksvej 20 B

4581 Rørvig

Tlf.: 48 39 00 15

E-mail: info@forlaget-facet.dk

Hjemmeside: www.forlaget-facet.dk

Tekst, illustrationer og udformning er beskyttet i henhold til lov om ophavsret og må ikke eftergøres uden tilladelse fra forlaget Facet.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

www.forlaget-facet.dk

www.lisebidstrup.dk





Indhold

| | | |
|-----|---------|----|
| 1. | Kapitel | 7 |
| 2. | Kapitel | 16 |
| 3. | Kapitel | 25 |
| 4. | Kapitel | 34 |
| 5. | Kapitel | 44 |
| 6. | Kapitel | 53 |
| 7. | Kapitel | 64 |
| 8. | Kapitel | 76 |
| 9. | Kapitel | 84 |
| 10. | Kapitel | 92 |
| 11. | Kapitel | 99 |

Kapitel 1

“Sid nu stille.”

Mors stemme var mere alvorlig og anspændt, end den plejede.

“Og stil den dér fra dig!”

Hun var godt nok sur.

Simon bankede demonstrativt sodavandsdåsen ned i bænken, så det gav genlyd i hele kirken.

KLONK!

Folk på de andre rækker vendte sig og kig-

gede på ham. Simon var ligeglad. Han var også sur. Alle hans venner var i Tivoli, og så skulle han sidde i en kold og kedelig kirke.

Han kiggede op på kisten. Han kendte ikke engang manden, der var død.

Det var hans farfar, men Simon havde aldrig mødt ham, så han var pænt ligeglad med, om stodderen blev ordentligt begravet.

HHMMMMM...

Simon rømmede sig højlydt og fik igen alle de andre til at kigge. Denne gang sendte både mor og far ham et vredt blik. Simon måtte anstrenge sig for ikke at smile. Gad vide, hvorfor de var så alvorlige? De kendte jo heller ikke manden. De var bare dukket op, fordi de tilfældigvis så en notits i avisen.

Præsten trådte frem foran alteret, og Simon

beslattede sig for, at han hellere måtte være stille. Nogenlunde stille i hvert fald.

Han fandt ud af, at når han svingede med benene, knirkede bænken. Bare en smule.

KRRRK KRRRK...

Det var så lavt, at mor ikke skældte ud, men Simon kunne se en rød plamage brede sig på hendes hals. Hun var edderspændt rasende.

Simon vidste godt, at han var tarvelig og barnlig, men han ærgrede sig gul og grøn over ikke at være sammen med sine venner. Hvorfor havde hans forældre dog tvunget ham til at komme med til denne begravelse?

De var selv ude om det.

Han greb dåsen igen og tog en slurk af den lunkne cola. Mor skubbede ham bestemt på låret og låste øjenbrynene fast i et dybt V i

panden.

Simon stillede dåsen fra sig med himmelvendte øjne. Mor ignorerede ham og kiggede igen op på præsten, som om hun var optaget af det, han sagde.

Simon lod blikket glide hen over de andre i salen. Hans farmor var der ikke, og det var ingen overraskelse. Simon havde aldrig hørt hende sige et eneste pænt ord om fars biologiske far.

Hun havde engang kaldt ham en stodder. Simon vidste ikke hvorfor, men uden at tvivle et sekund var han enig med hende. Farfaren var en stodder, og nu havde mor og far hevet ham med til stodderens begravelse. Ikke nok med, at han gik glip af årets Tivolitur, det ville sikkert også gøre farmoren ked af det at

vide, at de havde deltaget.

Så Simon syntes, at han havde rigeligt med grunde til at være på tværs.

De andre i kirken var ikke nogen, Simon kendte. De var næsten alle sammen gamle, og Simon tænkte på, om det mon var de faste kirkegængere. Gad vide, om farfaren overhovedet havde nogen, der holdt af ham?

Han slog tanken ud af hovedet. Han kunne jo være ligeglad. Det her skulle bare overstås, så han kunne komme videre. Måske kunne han stadig nå at møde de andre.

GAAAAAB...

Far greb Simon hårdt, men diskret i armen. Nu var det nok! Simon vred sig løs, foldede armene over brystet og kiggede surmulende på præstens fagter. Orgelet begyndte at

spille, og en enlig kirkesanger fyldte rummet med sin brutale stemme.

Nogle af de andre sang uhørligt med. Simon holdt sig for ørerne. Ville pinen ingen ende tage?

Da de sidste toner fra orgelet og den bastante sanger døde hen, vendte præsten sig mod kisten og gjorde nogle bevægelser. Korsets tegn og sådan.

Simon betragtede ham håbefuldt. Det måtte da betyde, at gudstjenesten snart var slut.

Pludselig dukkede en lille stråle rødt lys op fra kistens indre.

SWOOOOCH...

Simons hjerte sprang et slag over. Hvad var det? Han kiggede rundt. Alle de andre sad stadig med tomme blikke, som om de ikke

kunne se det.

Simon rykkede frem på sædet. Han hørte ikke længere præstens tale. En summende lyd fyldte hele rummet.

Langsomt strakte strålen sig længere og længere ud fra kisten. Den buede højt op i luften og dykkede nedad igen lige så langsomt, som den havde kravlet opad.

Lige ned mod Simon.

Eller rettere sagt: Lige ned mod Simons so-davandsdåse.

PLONK!



Simons mor vendte sig endnu en gang vredt mod ham, da hun hørte lyden. Faren hvæsedde et eller andet surt, og orgelet begyndte pludselig at spille med stor styrke.

Alle rejste sig. Præsten forsvandt, og folk begyndte at sive ud i højtidelig tavshed.

Simon stirrede på dåsen. Den vippede. Først på den ene kant, så på den anden. Så drejede den et par gange rundt om sig selv og stod stille.

“Kom så!”

Mor tog fat i Simons ærme og trak af sted med ham. Han strittede ikke imod, men skyndte sig at gribe dåsen og tage den med. Den føltes tung. Fuld.

Det kunne ikke passe. Han havde jo lige taget den sidste slurk.

Kapitel 2

Pladsen ude foran kirken var hurtigt tom. De folk, der havde været med til begravelsen, snakkede ikke sammen, og der var ikke planlagt noget gravøl.

Fars ansigt løsnede en smule op, da rustvognen forsvandt med farfarens kiste bagi.

Han kiggede på sit ur.

“Du kan stadig nå i Tivoli. Skal vi køre dig?”

Simon tøvede. Han ville super gerne i Tivoli, men samtidig havde han frygtelig lyst til

at undersøge dåsen lidt nærmere. Det røde lys fra kisten og vægten af dåsen. Det hele var mega underligt.

Mor misforstod hans tavshed.

“Simon, undskyld at vi var så korte for hovedet i kirken, men...”

Simon afbrød hende.

“Jeg vil hellere hjem.”

Forældrene sendte hinanden undrende blikke, men ingen af dem sagde noget for at overtale ham.

De satte sig tavse ind i bilen. Simon stillede dåsen i skødet og forsøgte at kigge i den. Det var mørkt dernede. Han kunne ikke se noget usædvanligt.

RRRTTTZZZJJJJ...

Mor vendte sig hurtigt om.

“Hvad laver du?”

Hendes stemme var skarp og anklagende. Hun havde nok ikke helt glemt, hvordan han havde opført sig i kirken.

Simon kiggede overrasket op. Han så nok skyldig ud, for hendes blik flakkede hen over bagsædet, som om hun regnede med at finde et eller andet ødelagt.

“Ikke noget,” stammede Simon. “Det var...”

Han kunne ikke finde på noget at sige. Lyden kom inde fra dåsen. Men det kunne han ikke fortælle mor.

Hun kneb øjnene en anelse sammen, kiggede en ekstra gang på ham og vendte sig så om.

Simon løftede dåsen. Hvad var det dog for noget? Han rystede den forsigtigt. Der var

ingen skvulpe-lyd. Men den var fuld. Det kunne han mærke. Han vendte den prøvende på hovedet. En enlig dråbe løb ned langs kanten og landede på hans bukseben.

Forbløffet stillede han dåsen på sædet ved siden af sig. Der var noget i den, og det var ikke sodavand.

Simon styrtede ind på sit værelse, da de kom hjem. Han smækkede døren efter sig og drejede nøglen om. Der her ville han undersøge alene. Uden at blive forstyrret.

Han skubbede papirer og dimser væk fra skrivebordet og stillede dåsen på midten. Hans hjerte hamrede.

Så satte han sig ned og slog forsigtigt med neglene på dåsens yderside.



KLING. KLING.

Der skete ingenting. Simon løftede hånden for at slå en smule hårdere. Pludselig begyndte dåsen at bevæge sig på bordet. Den hoppede først på den ene kant, så på den anden. Den væltede, rettede sig op og drejede rundt.

Simon trak sig lidt tilbage. Det var dog det mærkeligste.

KLONG. KLONG.

Nogen eller noget bankede hårdt på dåsens inderside.

Simon gned sig i nakken, kløede sig i håret og nev sig selv i armen. Han sov ikke. Bestemt ikke.

Så greb han en blyant og førte den forsigtigt hen til dåsens åbning. Langsomt lod han den forsvinde ned i hullet.

GRRKKK. GRRRKKK. GRRKKK.

Det rev og flåede i blyanten, og Simon skyndte sig at hive den op. Der var kun en stump tilbage. Hvad end det var, der befandt sig i dåsen, så var det arrigt.

“Hallo?”

Simon sørgede for at holde hovedet på god afstand. Han skulle ikke risikere noget. Der kom ikke noget svar.

Simon bankede forsigtigt på dåsen igen.

“Hallo.”

Han ventede. Det lød, som om noget rumsterede rundt dernede.

“Hvad?”

Stemmen var sur og metallisk. Simons øjenbryn fløj op i panden på ham. Han havde ikke for alvor regnet med, at nogen ville svare.

“Hvem er du?” spurgte han forsigtigt.

Stemmen gik straks til modangreb.

“Hvem er du?!” sagde den vredt.

Simon trak vejret dybt. Det var godt nok den vredeste dåse, han nogensinde var stødt på.

“Jeg hedder Simon. Simon Sørensen.”

Der var stille et øjeblik.

“Mortimer,” sagde stemmen langsomt, som om den smagte på hvert eneste bogstav.

“Mortimer Voldont.”

“Mortimer?”

Simon gispede.

Hans tanker gik i stå et øjeblik. Det navn havde han hørt før. Men han havde aldrig hørt noget godt om det.

“Så...”

Simon kiggede på dåsen. Han kunne næsten ikke få de næste ord frem.

“Så er du min farfar.”

“Farfar?”

Stemmen lød om muligt endnu mere overrasket end Simons.

“Sludder! Jeg har ingen børn,” brummede den.

Simon tog sig til hovedet. Hans farfar. Hvordan...?

Kapitel 3

Simon tog fat om dåsen.

“Er det her en joke?” spurgte han vredt.

Han rystede den voldsomt.

“Hey!” råbte stemmen. “Hold op med det der! Det er mig, der spørger, om du laver pis med mig?”

Simon stillede dåsen på bordet igen.

“Hvis du virkelig hedder Mortimer Vol-dont, så er du min farfar,” sagde han spidst.

“Og hvorfor siger du, at du ikke har nogen

børn? Har du glemte min far?”

Der blev stille i nogle lange minutter. Simon var vred. Hvor var det flabet at sige, at han ingen børn havde. En ting var, at han var forduftet, inden Simons far blev født, men at sige, at han slet ikke var hans far...

KRONK... KRONK...

Farfaren slog et eller andet hårdt mod dåsens inderside. Simon blev helt bekymret for, at det var hans hoved.

“Hvad laver du?”

Bankelyden fortsatte.

“Han sagde, at han ville få barnet fjernet,” skældte stemmen derindefra. “Han sagde, at det ikke skulle leve.”

Simon rykkede lidt tilbage. Der emmede vrede op af dåsen.

“Hvem?” spurgte han forsigtigt. “Hvem sagde det?”

Bankelydene stoppede. Dåsen snurrede lidt og stod så stille igen.

“Du bliver nødt til at hjælpe mig,” lød det fra den.

Simon glippede forbavset med øjnene. Aldrig i livet! Det var farfarens skyld, at hans far havde haft det så skidt, da han var barn. Som om han ville hjælpe ham? Efter hvad han havde gjort mod farmor!

“Det kunne jeg ikke drømme om,” brast det ud af Simon.

“Du skal!” råbte farfar.

Alt i Simon strittede imod. Han ville ikke.

“Nej, jeg vil ej,” sagde han trodsigt.

DUMP! DUMP! DUMP!

Farfar trampede hidsigt rundt i dåsen, mens han mumlede for sig selv.

“...Pokkers til tølper... Det er selvfølgelig det...! Jeg skal lære ham... Og så ryger jeg jeg i helvede... Arghhh...! Pokker pokker...! Hjælp, det skal han sgu...”

Han stoppede brat op. Stemmen var pludselig sukkersød.

“Kære Simon... barnebarn.”

Han rømmede sig højtideligt.

“Som du ved, er jeg død...”

Simon vendte det hvide ud af øjnene. Kunne ham farfar ikke fortælle noget, som han ikke vidste i forvejen? Som for eksempel, hvad pokker han lavede i dåsen???

“Hrmmm, lige nu er jeg en djævling. Det vil sige. På vej i helvede.”



Han holdt en kort pause. Godt det samme, tænkte Simon. Det sted passer godt til Mortimer Voldont.

“JEG VIL IKKE I HELVEDE!” råbte døsen pludselig.

Simon var ved at vælte ned af stolen. Mortimer fortsatte.

“Jeg skal bare bruge en lille smule hjælp,” sagde han igen med den mildeste stemme. “En lille smule...”

“Nul,” svarede Simon, allerede inden han blev spurgt. “Det har jeg ikke lyst til. Spørg en anden.”

ARRGHHHH!

“Det kan jeg ikke,” skændte Mortimer. “For jeg er her. I din dåse. Det er sådan, Satan laver sjov med folk. Siger, at de får en chance,

og så er det helt umuligt!”

Simon tog sig til panden. Det begyndte langsomt at gå op for ham, hvor mærkelig situationen var. Hans farfar, Mortimer Vol-dont, befandt sig i en tom sodavandsdåse, han var en djævling, og Satan havde givet ham en chance...

Det snurrede i Simons hoved. Han havde lyst til at smide dåsen væk.

“Vil du ikke nok? Please?”

Stemmen var bedende. Simon sukkede dybt. Han havde brug for noget frisk luft. Han måtte finde ud af, hvordan han kom af med den djævling.

Han tog resolut dåsen og stillede den op på en hylde i sin reol.

“Hvad laver du?” råbte Mortimer vredt.

“Simon. Simon!”

Simon tog nogle bøger og lagde dem oven på dåsen, så den stod i spænd.

BOING! BOING!

Mortimer hoppede og dansede, slog på siderne og råbte og skældte ud.

“Simon, det kan du ikke, det her! Det kan du ikke gøre.”

Simon svarede ikke. Luften i hans værelse var pludselig tung.

“Simon, jeg har ikke så lang tid. Kom nu.”

Den sidste sætning trøstede Simon en smule. Hvis han bare ventede et par dage, så kunne det være, at Mortimer forsvandt af sig selv. Uden at han behøvede bekymre sig.

“Du er selv ude om det!”

Simon stoppede tøvende i døren. Gad vide,

hvad han mente med det? Var det en tom trussel?

KNIIPPPS.

Simon hørte godt lyden, inden han lukkede døren bag sig, men han havde besluttet sig for, at Mortimers trussel var varm luft. Hvad kunne dog sådan en minidjævel gøre, fanget som han var i en dåse?